

ikke ere belemvede af Transportfartstier med Landgangstropper, den vil have at levere en Kraftprøve, og det er da en given Sag, at, hvor Flaadens Skibe ere forholdsvis smaa og faa, vil en saadan Kraftprøve falde ud til Fordel for Angriberen. Man har den Pligt i Kampens Dødblik at vække den største Ero til Vaabenet, om det end er nok saa slet, men forinden Kampen kommer, i Forberedelsestiden, skal man se Sagen klart og ikke blænde sig med Illusioner med Hensyn til sin egen mageløse Dygtighed. Altsaa, det, hvorom det gjælder for Regjeringen, er at udnytte paa bedste Maade, hvad vi have. Veien dertil er at sætte Flaaden, som jeg gjentagne Gange har sagt, i Stand til at optage Kampen som ydre Linie, men Flaaden maa da være stærkere end den nu er, for at optage Kampen med Udfigt til Held. Altsaa, det første Skridt er at forstærke den ved at fremskynde Bygningen af det Skib, vi nu have under Bygning, og forøge Antallet af Skibene. Der ligger nemlig i Forølgelsen af Antallet af Skibe en større Kraftforøgelse, end det ser ud til. Det enkelte Skib, man faar, gjør ikke blot Flaaden dette ene Skib stærkere, men dette ene Skib gjør, at man bliver i Stand til at paralyisere Fjendens stærkere Skibe, og derigjennem faae de ældre Skibe en fyldigere Anvendelse. Altsaa, man vinder i dobbelt Henseende ved at anstaffe et nyt Skib, men selv en saadan Udvikling som den, der er foreslaaet, er for bedste del til, at den skulde sætte os i Stand til at lade Flaaden optræde som yderste Linie i Forsvaret. Naar Flaaden skal gjøre det, maa den have Støttepunkter, og disse Støttepunkter ere for det første Minelinier. Disse ville i stor Udstrækning kunne lette Flaadens Sværv. Altsaa, det gaar ogsaa Forslaget ud paa. For det Andet maa Skibene, som maa forudsættes altid at være de svagere lige over for Angriberen, have en yderligere Støtte, og den have de i de faste Forter. Disse faste Forter ere imidlertid ikke saa rigt bestykkede og ikke i Besiddelse af en saadan Murtykkelse, at de have den Angrebs- og Modstandsevne, som en Kamp som den, vi maa forudsætte, kræver. Det er altsaa ligesom Pligt, fra det Dødblik man vil udnytte, hvad man har, at sætte Flaaden i Stand til at virke saa fyldigt som muligt. — Da jeg ikke vil trætte de ærede Medlemmer med at komme dybere ind paa Forsvarsagen, skal jeg indskrænke mig til disse korte Antydninger, der nærmest kunne betegnes som militære, men ved Siden af de militære Hensyn er der almenmenneskelige Hensyn, som jeg ved tidligere Leilighed har berørt, men som jeg maa komme tilbage til i Henhold til den meget rigtige Sætning, som den ærede foregaaende Taler fremsatte, at man maa gjentage og gjentage en Ting, for at den skal mindes og fortaas. Saa vist som Kjøbenhavn er Danmarks svageste Punkt, er det Punkt, hvorigjennem Danmark lettest kan under-

tvinges af en forholdsvis ringe Styrke, uden at vi forberedes ved noget som helst Barjel, saa vist er det tillige, at, selv om der Intet gjøres for Forsvarsvæsenet, saa vil man dog forlange af det, at det skal optage Kampen, naar den bydes os. Det Følf, der har optaget Kampen under de Forhold, hvorunder Danmark har kæmpet i de to sidste Krige, tager ikke imod forsmædelige Betingelser uden at slaa et Slag, og det et alvorligt Slag. Altsaa, Forsvarsvæsenet vil for sin egen Skyld, for Landets Skyld, for Opinionens Skyld og for sin Fortids Skyld blive nødt til at kæmpe, og jeg er overbevist om, at denne Kamp vil svare til Danmarks Fortid, men Resultatet vil ogsaa svare til Fortiden, Resultatet vil blive det samme, som det blev ved Dybbøl. Vi ere vant til at kæmpe med flettere Vaaben og svagere Styrke mod en overlegen Fjende, men vi have ogsaa lært, at naar vi saa bukke under, mindes man aldrig, hvori det ligger, at vi maatte bukke under, men saa gaar det her som i Frankrig efter dets Nederlag, saa raaber man paa Forræderi og siger, at den og den har Skylden. Jeg dømmes Ingen, jeg nævner blot Kjendsgjæringer. I Nederlagets Time er Dommen uretfærdig, og Enhver, der negter sit Bidrag til at give Hæren og Flaaden de fornødne Midler til at kæmpe, han paadrager sig Ansvar og frasiger sig Ret til at dømme dem, der falde, fordi de fjerne de Vaaben, hvorved de kunne holde sig opreist i Kampen.

Naar man gaar ud fra den Ansættelse, jeg her har fremsat, saa er det med en vis Nysgjerrighed, jeg kan sige med en vis Spænding, at man gjør Bekjendtskab med den Motivering, hvorved disse Forslag til Forsvarsvæsenets Fremme ere strøgne, hvorved navnlig alle de væsentlige Foranstaltninger ere strøgne. Folkethingets Finantsudvalgsbetænkning, som jeg antager, at den ærede Formand ikke har Noget imod, at jeg kommer lidt ind paa, er med Hensyn til dette Punkt meget mere omfangsrig end med Hensyn til de fleste andre Punkter; der er kun et eller to Punkter til i Betænkningen, som optager saa mange Linier. Jeg er imidlertid fuldstændig enig i den Udtalelse, der fremkom paa et andet Sted fra den høitæredede Conseilpræsident, at disse mange Linier kunde have været trængt sammen til en eneste. Det eneste Argument mod Foranstaltningerne, jeg kan finde, gaar ud paa, at man vil negte Bevillingen til Forsvarsvæsenets Fremme, fordi man ikke vil lade Forsvarsagen falde. Det er nu noget ganske Giendommeligt, at man siger: Jeg vælter en Ting, fordi jeg ikke vil lade den falde. Spørgsmaalet bliver altsaa, om man har Ret til at sige, at man ikke vil lade Sagen falde, og om man ikke har væltet den. Hvis man hidtil har holdt Sagen opreist, har man Lov til at sige, at man ikke vil lade den falde, men jeg kan ikke faae Andet ud af den hele Udvikling, end at